

ἀφύσικος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφύσικο Τσακων. ἀφύσ'κος Ἡπ. ἀφύσ'κους Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφύσικος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ παρὰ τὴν φύσιν, ὁ ὑπερφυῆς τὰς διαστάσεις, ὁ ὑπερμέτρως μέγας σύνηθ. : Ἀφύσικος ἄνθρωπος. Ἀφύσικο σπίτι. **β)** Ὁ ἔχων μέγα πέος, πόσθων πολλαχ. 2) Παράδοξος, ἀλλόκοτος πολλαχ. : Ἀφύσικος ἄνθρωπος - καιρὸς κττ. Ἀφύσιχη ἀρρώστια. Ἀφύσικο πρᾶμα - συνήθειο κττ. 3) Δύσβατος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) : Ἀφύσιχη στράτα. 4) Ἐπιτηδευμένος, προσποιητὸς πολλαχ. : Ἀφύσικοι τρόποι. 5) Ὁ παρὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν γενόμενος Λεξ. Δημητρ. : Ἀφύσιχη παντρεία.

6) Ἀναιδής, αἰσχροῦς, βδελυρὸς πολλαχ. : Ἀφύσιχα λόγια - πράματα κττ. **β)** Ὁ παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγής Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) : Ἀφύσιχη πρᾶξι. 7) Κίναϊδος Θράκ. (Μάδυτ.) 8) Παιδεραστής, ἀρσενοκοίτης Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) 9) Ἀγροῖκος, χυδαῖος, φορτικὸς Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Λακων.) Προπ. (Μάδυτ.) : Ἀφύσιχη γυναῖκα Γορτυν. Μὲ φυσικάρι κάνεις, μ' ἀφύσικο δὲν κάνεις Ἀρκαδ. || Παροιμ. Ἀφύσ'κους πραγματιφτής, καθάρειους διακουνιάρ'ς (ὁ φορτικὸς γινόμενος πωλητὴς οὐδόλως διαφέρει τοῦ ἐπαίτου) Θεσσ. 10) Πολυφάγος Πελοπν. 11) Ἐρμαφρόδιτος Μακεδ. 12) Ἐξαδάκτυλος Μακεδ. 13) Ὁ ἐξ ἀσημάντου οἰκογενείας καταγόμενος, ὁ εὐτελής τὴν καταγωγὴν Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἀρρεβωνιάστηκε ἕναν ἀφύσικο ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἦτανε γιὰ τίποτε Μάν. || Παροιμ.

Ἀφύσικος φορεῖ βρακί | καὶ τοῦ φαίνεται μακρύ,

τὸ φόρεσε κί ὁ φυσικός | καὶ τοῦ φάνηκε κοντὸ

Κεφαλλ. Ἀφύσικος βαστάει βρακί, φοβᾶται μὴν τὸ χέση Μάν. || Γνωμ. Ὁ ἀφύσικος φυσικός δὲ γίνεται Λεξ. Δημητρ. Πβ. ἀφύσευτος 1. 14) Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 15) Ἀσχημος, δυσειδής, δύσμορφος Ἡπ. Θεσσ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. : Ἀφύσικο παιδί Ἀνδροῦς. Ἀφύσ'κους ἄνθρωπους Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης, ἀσχημος 1.

16) Παραβλώψ, ἀλλήθωρος Τσακων.

Β) Οὐδ. πληθ. ἀφύσιχα οὐς. 1) Εἶδος σταφυλῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.) 2) Αἰσχροουργία, αἰσχρολογία κττ. Ἡπ. 3) Τὰ αἰδοῖα Ἡπ. Συνών. ἀφυσικιά 2γ.

ἀφύτευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφύτιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀθύτευτος Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφύτευτος.

1) Ὁ μὴ φυτευθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀφύτευτες ἀμυγδαλές - πατάτες κττ. Ἀφύτευτα ἀμύδαλα - κουκκιά κττ. **β)** Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φυτευθῇ Βιθυν. : Αἰνιγμ.

Ἀσπρο κί ἀφύτευτο, | 'ς τὸν κόσμον πολυγύρευτο (τὸ ἄλως). 2) Μεταφ. ὁ μήπω συλληφθεὶς ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς γυναικὸς Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. 3) Ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔγινε φύτευσις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Κῆπος ἀφύτευτος πολλαχ. Κεπὶν ἀφύτευτον Κερασ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

ἀφύτρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀφύτρουτους πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φύτρωτος < φύ - τρώω.

1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σπαρεῖς δὲν ἐφύτρωσεν ἀκόμη ἐνθ' ἂν. : Ἀφύτρωτα κουκκιά. Ἀφύτρωτες πατάτες κοιν. Ἀφύτρωτον χορτάρι Τραπ. || Παροιμ.

Ἀσπειρτα κί ἀφύτρωτα | κί ἀπρασινολόγητα (ἐπὶ πράγματος ἀπιθάνου) Θράκ. (Αὐδήμ.) Συνών. *ἀνάμυστος. 2) Ὁ μὴ ἀναφύεις σύνηθ. : Μουστάκι ἀφύτρωτο.

ἀφφιδεύω Πελοπν. (Λάστ.) Μέσ. ἀφφιδεύομαι Ζάκ. Ἡπ. (Χιμάρ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) ἀφφιδεύομαι Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *affidare*.

1) Ἐμπιστεύομαι ἐνθ' ἂν. : Ἀφφιδεύτηκα 'ς τὰ λόγια του Κύμ. Δὲν τὸν ἀφφιδεύομαι σὲ τίποτε, εἶναι ψεύτης Κέρκ. Ἀφφιδεύτηκα 'ς αὐτὸν καὶ μ' ἀπάτησε Χιμάρ. 2) Δίδω πιστῶσιν ἐμπορικὴν Ἡπ. (Χιμάρ.) : Σὲ ἀφφιδεύομαι ὅσον πρᾶγμα θέλεις.

ἀφ-φόριν τό, Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀφρώδης ἐπίταγος σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὄξους.

ἀφώλιαστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή³ 49.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φωλίστος < φω - λιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων φωλεάν : Ἀφώλιαστο πουλλί.

ἀφώναχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφώνακτος Τῆλ. ἀφώναχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φωναχτός < φωνάζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐφώνηξε τις, δὲν ἐκάλεσεν, ἀπρόσκλητος Μακεδ. Συνών. ἀκάλεστος. 2) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐφώνηξε, δὲν ἔβγαλε φωνήν, δὲν ἔκραξε Τῆλ. : Ἀφώναχτο πουλλί (κοκκοράκι τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἔκραξε).

ἀφωνιώρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀφωνη ὥρα.

Κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν δὲν ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀλέκτορος, κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

ἀφωνόλαλος ἐπίθ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀφανόλαλος Κρήτ. φανόλαλος Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄφωνος καὶ ἄλαλος.

1) Ὁ ἄνευ λαλιᾶς ἢ φωνῆς, βωβός, ὁ ἐκ γενετῆς κωφάλαλος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Ὁ προσωρινῶς καταστάς ἄφωνος ἐξ οἰασθήποτε ἀφορμῆς Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. : Ἐπεσεν ἀφωνόλαλος Κύθηρ. Ἐμεινεν ἀφωνόλαλος αὐτόθ. Ἡπεσε κ' ἐπόμεινεν ἀφανόλαλος Κρήτ. Μεγάλη 'ν' ἡ ἀρρώστια τῆς, γιὰτ' εἶναι φανόλαλη Σητ. Φανόλαλή 'ναι καὶ τοῇ μιλεῖσθαι καὶ δὲ μιλεῖ αὐτόθ. Συνών. ἄγλωσσος, ἀλάλητος Β1, ἄλαλος 1, ἀμήλαλος, ἀμίλητος Α1, ἀμιλος, ἄφωνος 1, μουγγός.

ἄφωνος ἐπίθ. κοιν. ἄφουνους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄφωνε Τσακων. ἄφανος Θράκ. (Τσακίλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφωνος.

1) Ἀφωνόλαλος 2, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Τσακων. : Φρ. Ἐβγαλε τ' ἄφωνο ἀπομέσα του (ἐσυκοφάντησε, διέβαλε. τ' ἄφωνο ἐνν. πρᾶγμα) Ζάκ. 2) Ὁ καθ' ὃν δὲν ἀκούεται φωνὴ Πελοπν. (Γορτυν. Κάμπος Λακων. κ.ά.) : Φρ. Ἀφωνη νύχτα (ἡ μακρὰ χειμερινὴ νύξ) Κάμπος Λακων. Ἀφωνη ὥρα (τὸ μεσονύκτιον) Γορτυν. Δέσει ἄφωνη (σιωπηλὴ, μυστικὴ) ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.³ 66. 3) Θηλ. ἄφωνη οὐς, ἡ πρὸ τῆς φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος ὥρα τῆς νυκτὸς ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1256.

